

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/104/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210559
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210559.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpenému Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7C/200/2012-81 zo dňa 28. novembra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým návrh zamietol a vo výroku, ktorým účastníkom náhradu trov konania nepriznal, **p o t v r d z u j e**.

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým zamietol návrh na prerušenie konania, **z r u š u j e** a konanie o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania **z a s t a v u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť sumu 125,- eur z titulu majetkovej škody a sumu 330,- eur z titulu nemajetkovej ujmy. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Návrh na prerušenie konania zamietol. Nárok navrhovateľa posudzoval podľa § 9 ods. 1, 2 § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinného do 31.12.2012.

Po vykonanom dokazovaní prvostupňový súd vyhodnotil návrh ako nedôvodný. Poukázal na to, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal naplnenie znakov zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Zodpovednosť štátu za škodu vzniká tým, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu vznikla skutočná škoda, pričom medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody je príčinná súvislosť. K nesprávnemu úradnému postupu malo prísť tým, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia po 193 dňoch od doručenia žiadosti. Toto tvrdenie navrhovateľa sa podľa okresného súdu vykonaným dokazovaním ukázalo ako nepravdivé. Ďalej okresný súd konštatoval, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 09.01.2009, pričom poverenie bolo udelené 22.01.2009, t. j. do 15 dní. Následne konštatoval, že nesprávnym úradným postupom môže byť akákoľvek činnosť súdu spojená s výkonom právomoci, v súvislosti s ktorou dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnym poriadkom. Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty však nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie práva účastníka konania na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. V predmetnej veci exekučný súd

poveril súdneho exekútora v lehote 15 dní odo dňa doručenia žiadosti o udelenie poverenia, preto je v tejto časti návrh nedôvodný. Súdny exekútor si prevzal poverenie 28.01.2009. Aj v prípade, ak by okresný súd nerozhodol v zákonom ustanovenej lehote, pokladal za potrebné uviesť, že rozhodnutie po zákonnej lehote nemožno vnímať oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. V prejednávanej veci prihladol najmä na povahu procesného úkonu súdu spočívajúceho v rozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia a procesný postup exekučného súdu, ktorý bol nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci. Tiež konštatoval, že nemožno opomenúť skutočnosť, že navrhovateľ a následne súdny exekútor podávali návrhy na vykonanie exekúcie hromadne. Ak navrhovateľ postupoval takýmto spôsobom, musel si byť sám vedomý, že objektívne môže nastať situácia, že súd nebude môcť rozhodnúť o všetkých jeho návrhoch v zákonnej lehote. Podľa okresného súdu, pokiaľ ide o 15-dňovú lehotu na rozhodnutie súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorú upravoval zákon č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok v znení platnom v čase začatia exekučného konania Ex 11610/08, okresný súd nemohol neprihladiť na skutočnosť, že zákonodarca reagoval na enormný nárast exekučnej agendy v spotrebiteľských veciach zákonom č. 102/2011 Z. z., ktorým bolo novelizované ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Podľa prvostupňového súdu touto zmenou došlo k upusteniu od povinnosti exekučných súdov rozhodovať o žiadostiach súdnych exekútorov o udelenie poverenia na vykonanie exekúcií na podklade rozhodcovských rozsudkov a notárskych zápisníc v uvedenej lehote. Z uvedeného prvostupňový súd vyvodil, že prípadné prieťahy v konaní exekučného súdu v predmetnom konaní by neboli ojedinelé, ale objektívne by si ich vyžiadala situácia vzniknutá tým, že navrhovateľ doručoval prostredníctvom súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého na slovenské exekučné súdy enormné množstvá návrhov na vykonanie exekúcie. Okresný súd poukázal na to, že vzhľadom na podnikateľské praktiky navrhovateľa a zrejmy rozpor jeho konania so spotrebiteľským právom, bolo preto namieste dôsledne preskúmať každú jednu vec, a nie len formalistickým spôsobom udeliť poverenie na vykonanie exekúcie. Navrhovateľ podľa okresného súdu ani žiadnym spôsobom nepreukázal výšku uplatnenej škody. Následne dôvodil, že za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sa uhrádza skutočná škoda, pričom z uplatnených súm vyplýva, že navrhovateľ požaduje akúsi paušálnu náhradu, čo potvrdzuje aj skutočnosť, že náhrady sú totožné s náhradami v iných konaniach vedených na ich okresnom súde. Napokon konštatoval, že navrhovateľ neunesol ani dôkazné bremeno v príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Náhradu trov si uplatnili obidvaja účastníci konania. Navrhovateľ v konaní nebol úspešný a odporca, ktorý mal v konaní úspech, si trovy nevyčísľil a ku dňu vyhlásenia rozsudku zo spisu žiadne ani nevyplývali. Okresný súd preto rozhodol o náhrade trov tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Ďalej prvostupňový súd konštatoval, že písomným podaním zo dňa 22.11.2013 požiadal navrhovateľ o zrušenie nariadeného pojednávania a o prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednaním veci. Tento návrh vyhodnotil ako totožný návrh s rovnakými dôvodmi, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, preto opätovný návrh posúdil ako nedôvodný a v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Namíeta, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ namíeta, že súd prejednal vec v neprítomnosti jeho právneho zástupcu a odporca, postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. preto, že sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je však obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Navrhovateľ podal návrh na zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Preto súd nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Súd tým, že prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa, odňal mu možnosť konať pred súdom. Poukazuje na znenie ust. § 15 O. s. p., že pokiaľ sa sudca dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to neodkladne predsedovi súdu a v konaní môže zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil

súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodovaciu prax Krajských súdov v Trnave, Nitre a Prešove. Tiež poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností, s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí a navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodol vylúčený sudca. Navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Navrhovateľ sa nemal možnosť vyjadriť k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. V konkrétnostiach napríklad navrhovateľ uvádza, že súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní a nerozhodol o návrhu navrhovateľa v zákonnej lehote. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil navrhovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa vzťahuje aj na oprávnenie vyjadrovať sa k dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Navrhovateľ namietal, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám a zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, pričom súd musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. Z uvedených dôvodov žiada, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec na opätovné prejednanie okresnému súdu

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) napadnutý rozsudok postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil správny právny záver.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nekorešpondujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Navrhovateľ zrejme tým, že podáva hromadné podania, dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ust. § 212 ods. 2 O. s. p. vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce

vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č. k. 6NcC/25/2013-17 zo dňa 14.01.2013, že pôvodne zákonná sudkyňa Okresného súdu Liptovský Mikuláš JUDr. Gabriela Brišková je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci. Nadriadený súd konštatoval iba tú skutočnosť, že sudkyňa konala v exekučnej veci, od ktorej navrhovateľ odvíja uplatnený nárok v tomto konaní, čo považoval za vážny dôvod na vylúčenie sudcu. Zároveň rozhodol, že ostatní sudcovia Okresného súdu Liptovský Mikuláš, vrátane JUDr. Ivety Žiškovej nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci.

Navrhovateľ opakovane namieta postup okresného súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, keď okresný súd napriek jeho neprítomnosti vykonal pojednávanie, hoci boli splnené podmienky pre odročenie pojednávania, neoboznámil ho s vykonanými dôkazmi, neumožnil mu byť oboznámený s obsahom prednesov protistrany, vyjadriť sa k nim, navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení, odňal mu možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí ísť však o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Je právom a zároveň povinnosťou účastníka zúčastniť sa nariadeného pojednávania. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu.

V zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p., súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Dôvody uvedené navrhovateľom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania. Kolízia pojednávania nie je spôsobilý dôvod pre odročenie pojednávania, keď predvolanie na termín 28.11.2013 bolo doručené navrhovateľovi cestou právneho zástupcu 30.10.2013. Predvolanie na nariadený termín pojednávania bolo teda navrhovateľovi, ako aj jeho právneho zástupcu doručené včas, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania. S dostatočným časovým predstihom bolo navrhovateľovi doručené aj vyjadrenie protistrany.

Väčšina procesných oprávnení a povinností účastníka v občianskom súdnom konaní sa realizuje na pojednávaní. Svoje oprávnenia môže účastník realizovať za predpokladu, že sa pojednávania zúčastní. Za odňatie možnosti konať pred súdom ako odvolací dôvod možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka. Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Tým si sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Okresný súd postupoval správne, keď na základe vykonaného dokazovania vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa.

Dôvodné nie sú ani tvrdenia odvolateľa, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní vyplýva, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 7Er/8/2009, ktorého dôkazu sa dovoľával samotný navrhovateľ.

Dôvodom zamietnutia žaloby navrhovateľa v predmetnej veci bol záver okresného súdu, že poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 22.01.2009, pričom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná 09.01.2009, t. j. v 15-dňovej lehote, vyplývajúcej z ust. § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. V danom prípade prvostupňový súd správne konštatoval, že pokiaľ navrhovateľ po skutkovej stránke dôvodil tým, že súd mal rozhodnúť o jeho žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, toto jeho tvrdenie sa nepreukázalo ako pravdivé. Preto vzhľadom na navrhovateľom vymedzené skutkové dôvody nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako primárny predpoklad pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že okresný súd vec prejednal a rozhodol zákonným spôsobom, keď v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných im Občianskym súdnym poriadkom. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. správne a presvedčivo odôvodnil.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil vrátane odvolaním nenapadnutého, závislého výroku o trovách prvostupňového konania, ktoré taktiež vykazuje vecnú správnosť.

Navrhovateľ sa odvoláva aj proti výroku, ktorým okresný súd zamietol jeho návrh na prerušenie konania.

Z obsahu spisu vyplýva, že podaním navrhovateľa zo dňa 17.05.2013 (č. I. 37 - 39 spisu) navrhovateľ požiadal o prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom má byť posúdenie tvrdeného porušenia práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd. Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením č. k. 7C/200/2012-40 zo dňa 23.05.2013 návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Toto rozhodnutie bolo potvrdené na odvolanie navrhovateľa uznesením Krajského súdu Žilina č. k. 10Co/352/2013-65 zo dňa 14.08.2013.

Následne navrhovateľ podaním zo dňa 22.11.2013 zaslal na okresný súd absolútne identické podanie - návrh na prerušenie konania (č. I. 71 - 72 spisu), ktorým sa opakovane domáhal prerušenia konania z identických dôvodov, pre aké bol návrh na prerušenie konania právoplatne zamietnutý. Okresný súd tomuto procesnému návrhu opätovne nevyhovel a predmetom aktuálneho odvolacieho konania je práve opakované zamietnutie návrhu navrhovateľa na prerušenie konania.

Z princípu právneho štátu vyplývajúca požiadavka právnej istoty určuje, aby v prípade, ak súd už právoplatne vyriešil určitú otázku, táto skutočnosť bola považovaná za záväznú úpravu takejto otázky a nebolo možné s výnimkou mimoriadnych opravných prostriedkov domáhať sa jej opätovného preskúmania a vnášať tým neistotu do občianskoprávných vzťahov. Opätovné prejednanie takejto veci by bolo neprípustným zásahom do nezmeniteľnosti a záväznosti súdneho rozhodnutia ako jeho vlastností vyplývajúcich z materiálnej stránky právoplatnosti takéhoto rozhodnutia - autoritatívneho prejavu vôle súdu (štátneho orgánu), ktorým bol vyriešený spor alebo upravené iné práva a povinnosti a ktorým sa musí riadiť ten, komu je adresované. Konkrétnym prejavom nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí je prekážka veci právoplatne rozhodnutej (res iudicatae), ktorá je podľa ust. § 159 ods. 3 O. s. p. považovaná za neodstrániteľný nedostatok podmienok občianskeho súdneho konania.

Účinok nezmeniteľnosti prejavujú aj iné, než meritorne rozhodnutia (§ 167 ods. 2 O. s. p.), nakoľko je nepochybné, že i v prípade právoplatných procesných rozhodnutí je potrebné chrániť stav nimi vytvorený a zamedziť jeho následným revíziám.

V súdnej veci možno nepochybne konštatovať, že ide o totožnú vec medzi rovnakými účastníkmi konania, o ktorej už okresný súd právoplatne rozhodol skorším rozhodnutím o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Podanie navrhovateľa je doslovnou kópiou skoršieho návrhu na prerušenie konania.

Rozhodnutie o prerušení konania, o ktorom už okresný súd skôr právoplatne rozhodol, nie je uznesením, ktorým sa upravuje vedenie konania a jeho účinkami je okresný súd viazaný.

Okresný súd preto pochybil, keď opätovne rozhodol o procesnej otázke, ktorú už právoplatne ustálil.

Z uvedených dôvodov odvolací súd výrok rozsudku okresného súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. d) O. s. p. zrušil a konanie zastavil v zmysle ust. § 221 ods. 2 O. s. p. s poukazom na ust. § 167 ods. 2 a § 159 ods. 3 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Odporca bol v odvolacom konaní úspešný, trovy konania si však neuplatnil a z obsahu spisu mu vznik trov odvolacieho konania nevyplýva, preto odvolací súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.